

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A szikrázó fázis**

1. A szikrázó fázis

kis Ferenc

A wattmérő nem hálálta meg a költői ritmust: egy kiadós, sercegő pattanással adta ki a lelkét, és az L-szektor falán lévő sárga lámpa azonnal koromfekete csöndbe borult. A dinamó szénkeféi még tettek két tiszteletkört, mielőtt a hálózati relé sziszegve átdobta az áramot a tartalék vízkörre.

- Nagyszerű - morogta János-G534, miközben egy elvetemedett csavarkulccsal meglegyintette a sistergő biztosítékdobozt. - A lázadás csodás dolog, Alinda, csak kár, hogy a három rövid, két hosszú pedálcsapásod épp a feszültségszabályzó transzformátort vágta gajra. Ha a központi elosztóban észreveszik a fáziskimaradást, a holnapi műszakban már szívószállal isszuk a fejadag-szintetikus levest.

A járat mélyén felvisített a túlterhelési sziréna, ami leginkább egy rekedt gőzkazán és egy sértődött macska keverékére hasonlított. A mennyezeti kábelcsatornákból szürke, gumiízű füst kanyargott alá. A nagymama reszkető kézzel próbálta visszakattintani a mechanikus kioldót, de az csak szikrázott egyet, majd sértődötten megadta magát.

- Le a gépekről! - adta ki a parancsot János, és kikapcsolta az akkumulátortelep vészreteszét. - Mielőtt az automata szellőző beizzítja a szén-dioxid-oltást. A fényhez való jog szép gondolat, de ha megsülünk a csőben, az őrszemek ingyen kapják meg a wattjainkat.

Alinda leugrott a fémnyeregről. A dinamó pereme még forró volt, de a hálózati zárlat ajtót nyitott: a túlterhelés miatt az ellenőrző-pont automata retesze kattant egyet, és félig nyitva maradt. János megragadta a lány karját, s a szikrázó kábelek alatt áttolta őket a sötét szervizalagút felé.